

Σέ σένα πού λές «θά κάνω δύο»!

Η έμε, άλλα δέν τό πιστεύουμε. Λέμε πολλές φορές στίς ί. ακολουθίες: «*Εαυτούς και άλλήλους και πάσαν τήν ζωήν ήμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*». Καί μόλις έμφανισθῆ τό πρόβλημα τῆς **τεκνογονίας**, ἀκόμα και χριστιανικά ζεύγη σπεύδουν νά περιθωριοποιήσουν τόν Θεό.

—*Όχι! Δέν θά έμπιστευόμαστε τόν έαντό μας και ὅλη μας τή ζωή στόν Θεό. Δέν μπορεί ὁ Θεός νά μᾶς λύση ὅλα τά προβλήματα. Έμεῖς θά κάνουμε τά παιδιά πού θέλουμε. Τό πολύ δύο παιδιά!...*

• Τό πῶς θά περιορίσουν τά παιδιά στόν ἀριθμό δύο, εἶναι βέβαια γνωστότατο. Έχουν βρῆ τόσους τρόπους **ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας**. Ἀλλά κάνουν «λογαριασμό χωρίς τόν ξενοδόχο».

• Στήν ἀρχή τοῦ έγγάμου βίου ἀποφεύγουν νά κάνουν παιδί, γιά νά δοῦν πρῶτα «*πῶς θά πᾶνε*»! Ἀλλά; Ὅταν μόνοι τους ἀποφασίσουν νά κάνουν παιδί, τό παιδί δέν ἔρχεται! Ἀπλούστατα ἐνήργησαν χωρίς τόν Θεό.

• Ἄν ἔρθουν τά δύο παιδιά, πού ὁ δικός τους προγραμματισμός ἔχει προσδιορίσει, γελᾶνε εἰρωνικά, ὅταν τούς θυμίζης τό καθῆκον, νά μήν ἐμποδίζουν τήν παιδοποιῶ.

—*Φτάνουν! Πῶς θά ζήσουμε περισσότερα παιδιά;*

Ἐνεργοῦν χωρίς τόν παντοδύναμο Θεό, τό Θεό τῆς **προνοίας**.

• Ὅταν μεγαλώνοντας τά δύο τῆς έγωιστικῆς τους ἐπιλογῆς βλέπουν νά χάνουν τό παιχνίδι, τότε παρapoνοῦνται. Ἀπλούστατα, ξέχασαν, ὅτι χωρίς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ τραγωδίες τούς περιμένουν. Πληρώνεται ὄχι ἡ ἀμαρτία, άλλα ἡ **ἀπιστία**. Διότι ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας δέν εἶναι ἀπλῶς ἀμαρτία. Εἶναι ἀπιστία.

Καί ἡ ἀπιστία βρίσκει μπροστά της τό τεῖχος, πού γράφει: «*Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν*».